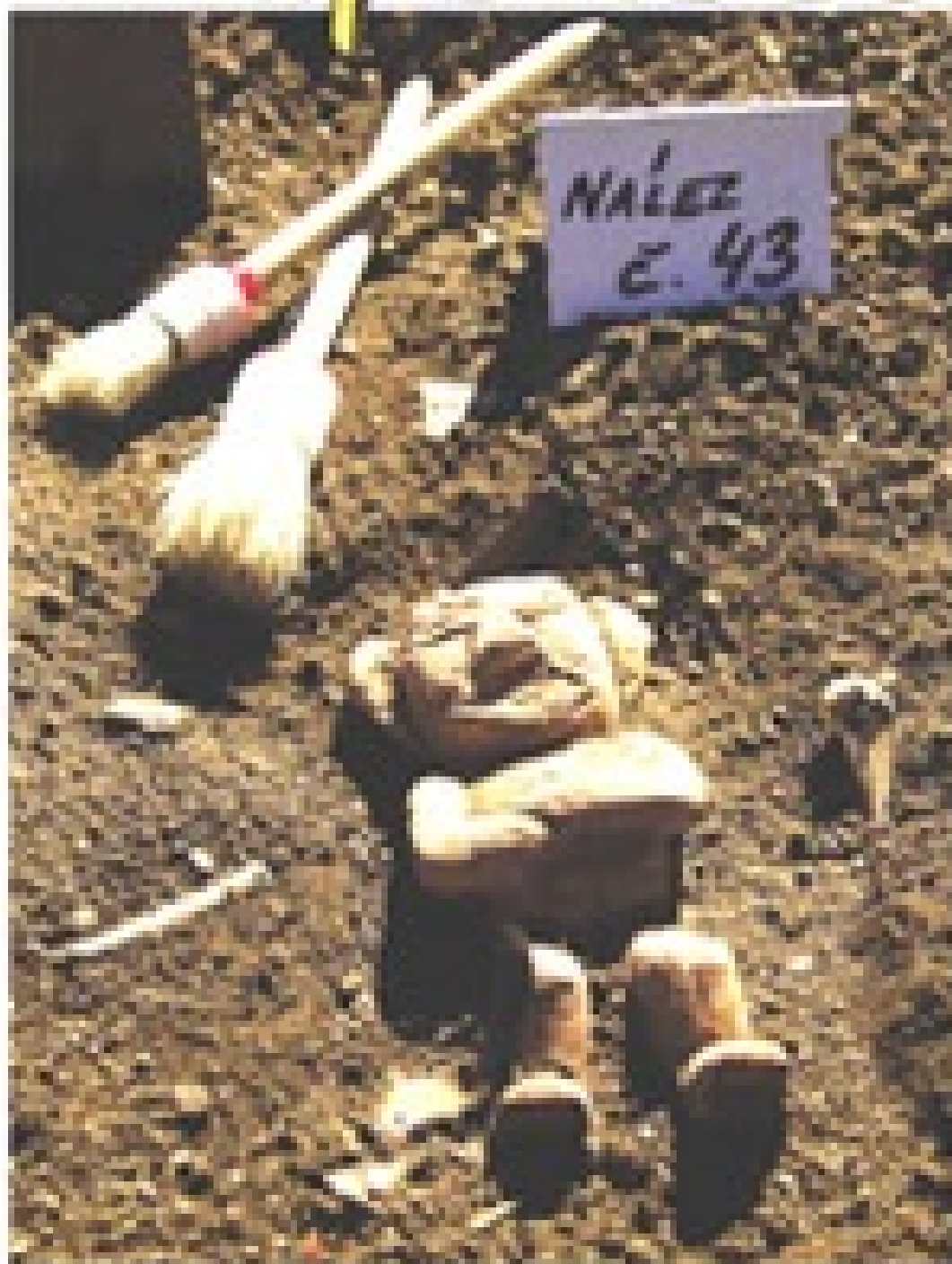

2017

Trapsavec

ŠKOLNÍ TRAPSNÍ LITERÁRNÍ SOUTĚŽ, 2017

BULLDOG

Doba odjezdu se blížila, a Ív pořád nikde.

Vyhlíželi jsme z okénka vlaku, nalepení jeden na druhého jak teplí bratři, a naše nervozita vzrůstala se čtvercem času. A to Kráva ještě hrotil situaci dotazy, jestli třeba někdo nedostal parte a proč ho neposlal dál!

Pan výpravčí vyšel na peron, rozhlídl se, zapískal stejně nevhod jak rozhodčí na Spartě a pomalu zvedal plácačku.

A vtom vyletěl od pokladen Ív v plné polní a pádil přes koleje.

Pan výpravčí byl patrně skrytý příznivec trampingu, protože pohyb plácačky se na okamžik zastavil... Tři! Dva! Jedna! Ted'!

Za Ívem bouchly dveře vagonu, plácačka vyletěla k nebi a vlak se pohnul. Do kupé se vpotácel uřícený Ív a těžce dopadl na sedadlo. Parta byla pohromadě!

Nad námi se mihnul betonový přízrak Mostu inteligence a my jeho obloukem projeli jak branou k svobodě a dobrodružství.

Začínal další víkend s modrou oblohou a brnkáním špatně sladěných kytar, se stokrát odezpívanými a přesto pořád novými písničkami, s vůní táboráku a s kamarády, s kterými jsme si kolikrát lezli na nervy tak, že by je člověk zabil, ale bez kterých by to zase nebylo ono.

„Magore, kde's trčel tak dlouho?“ reptal Kráva, „teda, vono né že by's nám chyběl, aspoň by byly větší porce guláše, ale tohle vod tebe vypadá skoro jako nedochvilnost!“

„Měl jsem obchodní jednání,“ smál se Ív, „počkejte, až uvidíte...“

„Co?“

„No... až potom.“

„Ále, nenevaluj. Prostě se vyžvejkní, ať má dušička pokoj.“

„Ne, kluci, to fakt nejde. Ale já vám to povím, určitě... potom,“ bránil se Ív.

„Hergot, ty jsi tajuplnej jak ostrov,“ dopálil se Kráva.

„Ne, kluci, neblbněte, potom...“

„Nepomohlo by ti třeba mučánkování?“ zajímal se Sirka, „Uvážem tě na hajzlu a budeme ti zpívat Stánky na levnou krásu, dokud se nepřiznáš.“

„Anebo obráceně. Budeme mu zpívat Stánky a na hajzl ho nepustíme!“ vylepšoval Sirkův návrh Potápník, „Musíme kombinovat morální nátlak s hrubým násilím.“

Přicházeli jsme stále s novými a onačejšími návrhy a smíchy jsme začínali škytat.

„Nechte toho, kluci, už se po nás lidi dívají!“ řekl Ív.

To nás uzemnilo. Tohle nemohl říct Ív, kterého jsme znali! Za tím muselo vězet něco děsně... děsně... já nevím jakého.

Ale vlak už šplhal do skal sázavského kaňonu a pod námi se zaleskla hladina řeky. Mávali jsme vodákům a lesy mávaly nám... a co nám bylo vlastně po tom, jaký dělal Ív kšefty?

I když - něco v tom přece jen vězelo. Všiml jsem si, že žebřadlo, které by jinak hodil do sítě pro zavazadla, měl Ív celou dobu na klíně a v tunelu je držel oběma rukama... ale co je mi do toho. Ať si trhne nohou, tajnůstkář!

Vlak zaduněl na viaduktu nad Kocourskou roklí, proletěl posledním tunelem, a za Jílovým jsme začali počítat – jeden průkop, druhý, Rodné údolí... a potom zaskřípaly brzdy, kola zabušila do vekslí a Posázavský Pacifik stanul v Kameňáku.

Vysypali jsme se z vlaku.

„Ták... a jde se k Adenaurovi na jedno živý!“ řekl Kráva.

„Hele... nepudem rovnou na kemp?“ zaprotestoval Ív.

Vytřeštili jsme na něj oči.

„Musíme do civilizace,“ řekl Sirka starostlivě, „a půjčíme si teploměr. Tohle už není normální,“ a položil Ívovi ruku na čelo.

Protože Adenaur, to nebyla jen nádražní restaurace. To byla důležitá trempská instituce!

Nahrnuli jsme se do lokálu, jen Ív šel, jakoby ho strkal.

Hostinský Adenaur vyplachoval püllitry. Když nás uviděl, svraštil hubenou tvář, k nerozeznání podobnou někdejšímu německému kancléři, a ironicky protáhl –

„Tuláci pustiny! No nazdar, to zas bude v lese brajgl!“

Ale vrásky se smály, Áda měl trempy rád.

„Pivo?“ zeptal se úplně zbytečně a začal fackovat pípy, jak to uměl

jedině on, „tak si pro to pojd'te, panstvo, pět piv a malej rum!“

„Rum? Ale ten jsme přece...“

„Ten je támhle pro Íva. Čumí jak přešlej mrazem. Co mu je, uprchlo mu včelstvo?“

Ív vyskočil, zase si sedl a měnil barvy jak duha.

„Von vyhrál milion na burze,“ řekl Kráva, „jenže to tutlá, aby za nás nemusel platit.“

Ív trochu upil a začal se sbírat.

„Kluci, já jdu napřed...“ a zvedl se jak mlha.

„Zblbnul,“ komentoval to Kráva stručně.

Vychutnali jsme popovického kozlíka a vyrazili vzhůru do Kněžích hor, nejkrásnějšího koutu Posázaví. Lesní cestou k Pohanským kamenům, pak úbočím dolů do Vlčí rokle a zas nahoru pod Váňův vrch... Přešli jsme houpavý můstek nad soutěskou a zapadli do bludiště opuštěných lomů.

Byli jsme na Canadě!

Ív nás už čekal. Vrhł se k nám a jen hořel, jak už dál nedokázal držet tajemství. Teď měla přijít jeho velká chvíle! Zalovil v žebradle a my jsme konečně viděli, co ho tak celou dobu plnilo adrenalinem – v ruce držel revolver!

„Buldog, pětirannej, ráže pětáctyřicet!“ řekl s vítězoslavným úsměvem.

Shlukli jsme se kolem něj. Masivní kousek železa se zčernalou pažbičkou a trochu otřelou rytinou na bubínku šel z ruky do ruky, každý si ho chtěl potěžkat, bleskově vytasit z pomyslného pouzdra anebo skolit stejně pomyslného Calderu... Panečku, s takovou mrňavou mašinkou v ruce se člověk hned cítí jak John Wayne! Ani se mi nechtělo poslat zbraň dál. Zvlášť ne Krávovi, který nevěděl nic lepšího, než si ji přiložit ke spánku!

„Tak tohle jsi před náma schovával?“

„No jo, to si ve vlaku vytasit vopravdu nemoh'!“5

„Nebo u Adenaura – páni, to by byl rachot!“

„A kde's ji sehnal?“ zeptal se Potápník.

Ív se zhluboka nadechl.

„Na blbé otázky se neodpovídá,“ pravil velebně, „a ty úplně blbé se

nemají ani pokládat!“

„A když se zeptám, jestli máš náboje?“ zkusil to Sirka.

Ív se plácl přes kapsu – „Jasně, vyjdou na každýho! Mám i terče, pro celou partu.“

Vytáhl z báglu svazek papírů a vydal se na druhý konec kempu, k trosce nedostavěného srubu, a jeden z terčů tam pověsil. Vrátil se k nám a revolver nabil – se zájmem jsme přihlíželi, jak se to dělá – pak krátce zamířil a v rychlém sledu vypálil několik ran. Ozvěna výstřely popadla, zatočila jimi nad kempem a mnohonásobně je vrátila odrazem od skal.

Kempem začpěla vůně střelného prachu, která, jak známo, každému drsnému westmanovi lahodí víc, než Chanel č. 5.

Ív položil revolver opatrně na složenou celtu, sám sobě zavelel „K terčům!“ a zamířil ke srubu.

Sehnuli jsme se nad zbraní.

Kráva položil ruku na hlaveň – „Je teplá,“ ujistil nás nadšeně.

Každý se chtěl přesvědčit. Všichni si ji aspoň pohladili, a Potápník neodolal a zkusil taky stisknout spoušť. Kohoutek se pohnul a s tichým cvaknutím narazil na úderník. Potápník ucukl, jako kdyby byla zbraň rozpálená do běla!

Přišlo mi to k smíchu, ale trochu mě zamrazilo pomyšlení, že hlaveň v tu chvíli mířila přímo na Ívova záda.

Ív vyměnil terč a vracel se k nám náramně spokojeně.

„Dobrý – držím to v ruce poprvý vod tý doby, co mě vyhodili ze Svazarmu, ale furt mi to jde!“ povykoval nadšeně, „Desítka, dvě devítky... ba ne, tohle je spíš taky desítka, sedmička... Hergot, kde je ta pátá rána? Ta mi úplně ulítla... nebo že bych vypálil jen čtyři?“

Zvedl revolver, vyklopil bubínek a stiskl vyhazovač.

Do dlaně mu sklouzlo pět nábojnic.

A z jedné z nich dosud trčela kulka!

Ív ji otočil – „Je naťuknutá,“ řekl překvapeně, „Selhala! To je divný – jak to, že jsem si toho nevšiml?“

Kemp se kolem mě zatočil, div jsem neupadl. Polilo mě vedro i zima současně.... Rozhlédl jsem se po klucích. Potápník byl ve tváři úplně bledý, vlastně spíš světle šedivý, ale ani ostatní nevypadali o moc líp.

Ív měl oči jen pro zbraň. Znovu nabil, zatočil bubínkem a obrátil se k nám – „Tak, pánové, kdo si chcete vystřelit? ...Hele, co je to s váma?“

„No, víš...“ zachraptěl Kráva, „my... my musíme jít pro dřevo!“

Dal se zbaběle na útěk a my za ním.

U můstku přes soutěsku jsme se zastavili-

„Kluci,“ řekl Kráva s povzdechem, „o tomhleto... nikomu... ani slovo! A Ívovi už vůbec ne!“

Mlčky jsme přikývli.

Bylo to jako přísaha, kterou jsme nikdy neporušili... až teď.

Tomáš Daněk – Tom

3. místo – Próza nad 23 let